

nált fa méreteit tetemesen felülmulják, valószínű, sőt bizonyos, hogy tartósága ugyanazon építkezési szabályok betartásával 36 évnél kisebb semmiesetre nem lesz.

Nevezetes végül az is, hogy e gát szerkezete száz év óta majdnem semmit sem változott, ugyanazon méreteken épült, az összes és a gátépítés természetéből folyó változás legfőleg a gáttükör fenekének beiszapodásából származhatik, mennyiben a gáttükör tisztogatási költségeinek elkerülésével az alap kapu talpgerendája 35—40 ctm. emeltetik feljebb.

S hogy a zárkészülék, valamint a fenékkapu két tiltóval, a csapókapu, az itten honos ütőkészülékkel, és a fölös víz lebocsátására szolgáló csatorna is mind a régiek.

Elmélkedések a vadászati idény első napján.

1880. augusztus 15-én.

Ma van a vadászat első szabad napja, ma már nem biztosítja a nyúl, a fogoly életét a törvény és nem tiltja evését. Ma már bizvást kiálthatod oda a pinczérnek: „nyúlgerinczet Jeán“. Tegnap ezt nem lett volna tanácsos tenned, nem azért, mintha félned kellett volna, hogy bezárnak, vagy megbírságnak, hanem mert Jeán nem hozott volna. „Nincs“. Pedig a pinczében már föl van akasztva néhány tapsi füles, vagy uszik a pácban, melynek fűszeres savanyúsága javítólag hat a vad erkölcsökre.

Általános a nézet, (bátran vallásnak lehetne mondani), hogy a vadat pácolni kell, mielőtt a spekkel megspékeltetnék. Nem osztjuk e nézetet, illetőleg más valláson vagyunk.

Tessék indokolásul egy adoma.

Jó régen történt. Még a forradalom előtt. Jólsva vidékén huszárok feküdtek, s az ezredes Diána hive. Valamely vadászat alkalmával hallja, hogy az erdőkerülő a rókát úgy el tudja készíteni, mint akár a nyulat.

Hát hogy, miként?

„Megnyuzom“ magyarázza a vulpivorus „és kizsigereelvén, beakasztom a patakba egy hétre, pár napi pác után, ime, mint látni tetszik, kész a nyúl“.

„No ekkor — meg ekorra 3—4 kész legyen számomra.“

Kész is lett, volt is vendég elég, a szakács is kitett magáért; a nyúlpecsenye pedig izlett, de nagyon s ugyancsak dicsérték az ingyenczek.

Már rég vége volt az étkezésnek, a róka-nyúl pecsenye már úszott a jó miskolczi- és tokajiban, midőn a gazda, vendégei nagy bámulatára, róka módra ugatni kezdett.

A gonoszabbak már az ezredes elméjének megháborodásáról kezdték beszélni, míg az a sajátos hangok okainak magyarázatát az emésztéssel daczóló rókára hárított mindent.

Lám, ilyen a pác.

De hová tévedtem, aligha nem ébred a gyanu, hogy e sorokat szakács írta. A mit különben cseppet sem szégyenelnék, mert izletesen főzni, szép művészet, és nem minden ember tulajdonsága.

Valamely szakácskönyv előszavában olvastam: „elfogadott vélemény, poeta non fit, sed nascitur; ezt a szakácsról még biztosabban lehet állítani“.

De nem küzdök ezen babérokért, visszatérek a nyúlhoz, a mig él, mikor kiugrik vaczkából és fut, nagyokat rúgva. Még tegnap ezt bizonyos gúnyos non chalanssal tette, ma már porzik a háta a göbecstől. Már t. i. ha nem körülötte, mert igaz az, a sörét szeret arra röpülni, a hol semmi sincsen. Vajjon miért? Ennek okát kikutatni szép feladat lenne.

Hány mázsa ólom téveszti így célját, mily nemzetgazdasági veszteség! Nem lett volna jobb golyót önteni belőle és elküldeni Plevnába, Kandaharba?

Nem.

Hát hová lennének a puska és a vadászat nélkül?

Nem is tudok magamnak erdészt képzelni vadászati szenvedély nélkül. Hiába mondják sokról: „jó erdész, pedig nem vadász“. Majd akkor hiszem ezt el, ha necrolognak mondják.

A fiatal ember meg elmegy sok helyre ügybuzgalomból, vagy ambícióból, de az idősebbet a vad vezeti oda, a hol különben meg nem fordult volna.

A hol nincs manipuláció, távol a rengeteg mélyén, a fiatalosok sűrűseiben, csak a vadász jelenik meg gyakrabban.

Itt találkozik medvével, itt lesi meg az őzet, itt csalja a császármadarat, itt éli át életének legszebb kalandjait, melyeket még évek múlva is szívesen beszél el pohár bor mellett.

Az „Erdészeti Lapok“ nem egy ily érdekes kaland elbeszélését hozták, de nem annyiét, a mennyi kellene. Annyi erdész, mint a mennyien vagyunk, sokon esik át egy éven, és ki az közöttünk, a ki nem olvasná élvezettel az ilyeneket.

Hisz nem mind jägerlatain az, a mi nyomtatásban megjelenik. Ne legyetek, kedves szaktársak, oly túlságos szerények. Csak mondjátok el, a mi megtörtént, a felét biztosan elhiszük.

Vagy nem szerénység oka hallgatástoknak? Nincs mit elmondani?

Nem hiszem!

De akármi legyen az oka, azt kívánom, hogy e betegség szűnjék, és puskátok csövéből tűnjék el minden rozsdafolt, s a megnyilt vadászipony alatt minden szem göbeccs odavágjon,

a hová szemetek néz; legyen nyúl, fogoly, fáczán elég, és jó ősz, hogy lőni is lehessen valamit.

Nyúl, a mennyire tapasztaltam, szépen szaporult, abban tehát nem lesz hiány, fogoly azonban kevés sikerült. Nagyobb gondot kellene a kedves vadra fordítanunk, s téli etetéséről és az orvadaktól való biztosításáról gondoskodnunk. Szébb vadászat a foglyázásnál alig van, pedig ma-holnap csak híreből fogjuk ismerni.

Sok nyakat törjetekek!

Nyulási Farkas.

F e l h i v á s.

A folyó évi közgyűlés Mehádián leendő megtartása iránt megállapított, és mult havi füzetben közlött napirend szerint, az ezen alkalommal összekötni szándékolt kirándulás a diszes bégavölgyi tölgyerdőkbe, az idő rövidsége miatt el lőn ugyan ejtve, de több oldalról nyilvánult ebbeli kivánalomnak eleget téve, megtétettek a temesvári jóságigazgatóság részéről az intézkedések arra nézve, hogy e kirándulás a napirenden kívüli időben megtartassék, miről a tisztelt tag- és szaktárs urakat azon tiszteletteljes meghívással van szerencsém értesíteni, miszerint mindazok, kik e kirándulásban részt venni óhajtanak, a kitűzött határidőnél egy nappal előbb Temesvárott megjelenni sziveskedjenek.

Szives tájékozás végett közlöm az ezen czélből megállapított utitervezetet:

1. Szeptember 17-én összejövetel Temesvárt, hova a budapesti vonat ugyanazon nap reggeli és délutáni 4 órakor, a csaba-arad-temesvári vonat reggeli 8¹/₂ órakor, és az erdély-arad-temesvári vonat d. u. 3. órakor megérkezik.